

Из књиге ГУСЛАРСКЕ ПЈЕСМЕ Милана Р Додеровића,
издавач Енергопројект Београд 2008

СТРЕЉАЊЕ ЂАКА У КРАГУЈЕВЦУ

О Србијо мајко наша света
Ти робова пет стотина љетљ
Са оружјем у хајдучкој руци
Добро су те запамтили турци
Доста су ти ђеце потурчили
Ал те боја нису одучили
И никада у своје бијесу
Вака звјерстава чињели нијесу
Ко нијемци четрдесет прве
Што поклаше соколиће сиве
Српску малу и недужну ђецу
У бијелом граду Крагујевцу
По срцу ти зададоше рана
Октобарског двадес првог дана
Учинише страшну инвазију
Опколише градску гимназију
Учитељску и остале школе
Обиђоше немачке патроле
Авај браћо жалосног призора
Шта донесе октобарска зора
Ђачке књиге осташе у клупе
А крваве Хитлерове трупе
Ученике дигоше са часа
Црна дана и црнога гласа
И Србији големијех јада
Бјеше ђака до седам хиљада
Што их швабе гоне на стрелиште
А за њима родитељи пиште
Професори иду са ђацима
Сунце грије тужнијем зрацима
Људи стижу до ужасне лаве
Ђецу траже нуде своје главе
Сузе лију а душмане моле
Дајте ђецу нек иду у школе
Јиош су мали нијесу вам криви
Свако воли да расте и живи
Ал за милос незнају звјерови
Ти целати црни хитлерови
Са оружјем њина сила крута
Гони људе далеко са пута
А ђецу им воде на кланицу
На крваво брдо Шумарицу
Колона се преко поља креће
Ту су брали за хербар цвијеће
У слободно пјевали вријеме
А сад ћуте ко лутке нијеме
Мора испит да полагају нови
Зато ћуте малишани ови
На тај испит није лако стати
И ђетињство превесело дати
Дивне дане у ђачкоме добу
Поклонити леденоме гробу
У то ђаци на стрелиште стижу
А Нијемци митраљезе нижу

Мјесто табле испред ђачког строја
Стоје шарци мила браћо моја
Но да видиш дива и хероја
Директора Павловић Милоја
Мушко срце Обилића носи
Ђаке храбри душману пркоси
Са погледом швабе пресијеца
Уз њега се јуначе и ђеца
Не боје се што их муње гађу
Благо земљи ђе се таки рађу
А Павловић поче да говори
"Видите ли погани злотвори
српска ђеца смрти се нелаше
то су вјечне традиције наше
кад ће такве свијетске јајаре
Србинову славу да сатаре
Хитлерова идиотска главо
Кад на врби роди грождје плаво
Онда ћете Србијом владати
А прије се немојте надати
Добро памти освајачки звјеру
Грђе ћете проћи но на Церу".
Тад нијемац Павловићу каже
"Иди кући и носите враже
живот ћемо опростити теби
што другоме учинили неби"
Павловић му одговара јасно
"Нећу ђаке оставити ласно
нити кога професора друга
да се мени сјутра народ руга
милос ваша потребна ми није
Ево мене и колега свије
Ево ђака и недужне крви
А час ми је погинути први"
То Нијемци слушају и ћуте
А облаци по небу се муте
Рекао би и они су љути
Што ће млади ђаци изгинути
Црна земља ужаснуто стеље
Од жалости препуца камење
С ђацима се професори љубе
Пред чељусти те аждаје грубе
Док синуше муње и рафали
Одједном су сви на земљу пали
Небо јекну у велику страву
Млада крвца поли суву траву
Мртви ђаци грле учитеље
Презирући грозне мучитеље
А студена вода Лепеница
Кука као горска кукавица
И на своје кржаве таласе
Носи црне по свијету гласе
Докле вила спланине Рудника
Слободарски кликну и завика
"Еј кржави двадести вијеку
шта ће гусле о теби да реку
шта се чини од овог народа
није било од цара Ирода
од Ирода и од Витлејема
овакога обиљежја нема